

“मीठे बच्चे- जबसम्म बाँचिन्छ, पवित्रताको व्रत पक्का राख्नु छ किनकि यो अन्तिम जन्म हो, पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँमा जानु छ।”

प्रश्न:- बाबाको प्यार वा अधिकार कुन बच्चाहरूमा रहन्छ?

उत्तर:- जो राम्रो सँग पढ्छन् र पढाउँछन्, सबूत दिन्छन्। उनीहरूप्रति बाबाको सबैभन्दा अधिक प्यार रहन्छ। जो राम्रो सँग पढ्छन्, उनै मालामा उनिन्छन्।

प्रश्न:- भविष्य देव पद प्राप्त गर्नको लागि आफ्नो कुनचाहिँ जाँच गर्नु पर्छ?

उत्तर:- जाँच गर- दैवी गुण धारण गर्दा कुन कुन विघ्न आउँछन्, ती विघ्नहरूलाई युक्ति सँग उडाउनु छ। आफूलाई हेर- म पावन कहाँसम्म बनेको छु! कुनै पनि काँडाले रोकावट त गर्दैन!

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन...

ओम् शान्ति। भक्तहरूले भगवान्लाई अर्थात् बाबालाई बोलाउँछन्, किन बोलाउँछन्? किनकि दुःखी छन्। यो पनि तिमीले बुझेका छौ- दुःखपछि सुख आउनु छ अवश्य। सुख थियो, अहिले छैन फेरि बोलाउँछन्- आएर सहज राजयोग सिकाउनुहोस्। सिकाउनेवाला अवश्य बाबा चाहिन्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- जसरी तिमी आत्मा गर्भमा आएर शरीर लिन्छौ, त्यसरी मैले लिनँ। मैले त पतितहरूलाई पावन बनाउनु छ, त्यसैले मलाई ठूलो शरीर चाहिन्छ। मलाई आउनु नै पर्छ पावन बनाउन। माया रावणले तिमीलाई पतित बनाएको छ, त्यसैले अहिले यो ५ विकार दानमा दियौ भने ग्रहण छुट्छ। पहिलो मुख्य हो देह-अभिमान। आफूलाई अब देही-अभिमानी सम्झ। म यस देहमा रहनेवाला आत्माहरू सँग कुरा गर्छु, उनीहरूलाई ज्ञान दिन्छु। ५ हजार वर्ष पहिले पनि यो ज्ञान सुनाएको थिएँ। राजयोग सिकाएको थिएँ। कल्प-कल्प सिकाउँछु। म आउनुबाट नै मेरो पतितहरूलाई पावन बनाउने धन्धा सिद्ध हुन्छ। बाबाको पार्ट छ, आएर बच्चाहरूलाई पावन बनाउने। तिमीलाई थाहा छ- हामी नै देवता पावन थियौं फेरि पावन बन्नु छ। दैवीगुण धारण गर्नु छ। भविष्यमा तिमी सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजकुमार राजकुमारी बन्छौ। यो ज्ञान हो नै भविष्य राजकुमार राजकुमारी बन्नको लागि। जब दैवीगुण धारण गछौ, तब राजकुमार राजकुमारी बन्छौ। आफूलाई हेर्नु छ- मैले धारणा गर्छु? के-के विघ्न आउँछन्? युक्ति सँग ती विघ्नहरूलाई उडाउनु पर्छ। बाबाको यादद्वारा नै कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ। जो काँडा आउँछन्, त्यसलाई हटाउँदै अगाडि जाऊ। देह-अभिमान छोडेर देही-अभिमानी बनेर बाबालाई याद गर। जति याद गछौ, त्यति बाटो साफ हुँदै जान्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान बन्नु छ। विकारमा कहिल्यै जानु छैन। मूल कुरा हो नै विकारको। विकारमा जान बन्द गर्नु पर्छ। जति नै विघ्न आऊन् तर पवित्र अवश्य बन्नु छ। धेरै विघ्न स्त्रीहरूलाई आउँछन्। उनले चाहन्छन्- हामी पवित्र बसौं। कृष्णपुरीमा जान चाहन्छन्। कृष्ण जयन्तीमा धेरै प्रेमले कृष्णलाई झुलाउँछन्। पूजा गर्छन्, व्रत आदि राख्छन्। त्यो त हो केवल ७ दिनको व्रत-नियम। बाबा भन्नुहुन्छ- अब तिमीले यो व्रत राख- विकारमा कहिल्यै जाने छैन। जबसम्म बाँचिन्छ, पवित्रताको व्रत राख्नु छ।

तिमीलाई थाहा छ- यस पुरानो दुनियाँमा अहिले यो हाम्रो अन्तिम जन्म हो। न केवल हाम्रो, सारा दुनियाँको अन्तिम जन्म हो। तिमीले त बुझेका छौ- अहिले हामी पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँमा जान्छौं।

अर्को जन्म हाम्रो पवित्र दुनियाँमा हुन्छ। ती हठयोगी संन्यासीहरू कुनै यस विचारले पवित्र बन्दैनन्— यो हाम्रो अन्तिम जन्म हो। यहाँ त मेहनत छ। साथमा रहेर पनि कहिल्यै विकारमा जानु छैन। दुवैले व्रत लिनु छ। अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन्छ। उनैले पुकार्छन्। पुरुषले कहिल्यै पुकार्दैनन्— प्रभु लाज राख्नुहोस्। नंगन हुनबाट बचाउनुहोस्, यो माताहरूको पुकार हो। माताहरूले बाबालाई पुकार्छन्— हे बाबा मलाई नंगन हुनबाट बचाउनुहोस्। यो उही गीता भागवतमा भएको कुरा हो, केवल नाम गल्लीले कृष्णको राखिदिएका छन्। कृष्ण त पतित-पावन हुँदै होइनन्। पतित-पावन त एकै बाबा हुनुहुन्छ। तिमीले बुझेका छौ— पवित्र बन्नको लागि पिटाइ पनि खानु पर्ने हुन्छ। कल्प पहिले पनि यस्तो भएको थियो। अहिले फेरि भइरहेको छ। एक द्रोपदी होइन, तिमीहरू कति द्रोपदी छौ। अनेक पतितहरूलाई पावन बनाउनु छ। तिमी माताहरू निमित्त बनेका छौ— पवित्र बनेर, पवित्र बनाउनु। तिमीले त अझ धेरै पढाइमा ध्यान दिनु छ। आफ्ना साथीलाई उठाउनु छ। संन्यासीहरूको हो निवृत्ति मार्ग। यो हो प्रवृत्ति मार्ग। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन्नु छ, पढ्नु र पढाउनु छ, जसबाट उच्च पद मिल्न सकोस्। पढाइ छ धेरै सहज। सम्झाऊ— भारतवर्ष, जो हीरा जस्तो थियो, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, अहिले यति गिरेको छ— किन? हामी तपाईंलाई बेहदको इतिहास-भूगोल बताउँछौं। फेरि स्वर्ग कसरी हुन्छ, मनुष्यहरूको त ख्यालमा पनि छैन। यो कसैलाई थाहा छैन— लक्ष्मी-नारायण जो पूज्य थिए, उनै पुजारी बनेका छन्। आफैं पूज्य... यो परमात्माको लागि होइन। यो कसैलाई थाहा छैन— जो पूज्य थिए, उनै पुजारी तमोप्रधान बनेका छन्। पूज्य थिए, अवश्य पुनर्जन्म लिन्छन्।

बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— सत्ययुगमा जो आउँछन्, उनले पुनर्जन्म लिनु छ। हामी सूर्यवंशी फेरि चन्द्रवंशी बन्यौं, अहिले ब्राह्मण वंशी बन्छौं, फेरि देवता वंशी बन्छौं। जस्तै यिनलाई बाबाले एडाप्ट गरेर ब्रह्मा बनाउनु भएको छ। कुनैले तिमीलाई कसरी बन्यौ भनेर सोधेमा भन— ब्रह्माको मुखबाट परमपिता परमात्माको हामीलाई आफ्नो बनाउनु भएको हो। बाबाले नै पतितहरूलाई पावन बनाउनु हुन्छ। अहिले हामी प्रतिज्ञा गर्छौं, पवित्रताको। बाबालाई याद गर्नाले नै हामी पावन बन्छौं। बाबाले कृपा गर्नुहुन्छ? कृपा त गर्नु भएको छ नि। परमधामबाट पतित दुनियाँमा, पतित शरीरमा आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले म आएको छु, जे सिकाउँछु त्यो सिक, मलाई याद गर्नुपर्ने भने तिमीलाई तागत मिल्छ। विकर्म विनाश हुन्छन्, यसमा आशीर्वादको त कुरा नै छैन। टिचरलाई भनिन्छ र— तपाईंले कृपा गर्नुभयो भने मैले १०० अंक ल्याएर पास हुनेछु! बाबा पनि बेहदको टिचर हुनुहुन्छ, पढाउनुहुन्छ। कुनैलाई ज्ञान धारण हुँदैन भने के गर्नुहुन्छ! टिचरले सबैमाथि कृपा गर्ने हो भने त सबै पास हुन्छन्, फेरि त राजधानी कसरी बन्छ? तिमी बच्चाहरूले त पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। अनुसरण गर मम्मा बाबालाई। बाबालाई याद गर्ने अरू कुनै उपाय छँदै छैन। नत्र बाबालाई पुकार्छन् किन? साधु सन्त आदि सबैले भन्छन्— हामीलाई आएर दुःखबाट छुटाउनुहोस्। भारी संकट आउनु छ, जब विनाश सुरु हुन्छ फेरि सम्झन्छन्— अवश्य कहीं भगवान् गुप्त वेशमा हुनुहुन्छ। यदि कृष्ण भए त सारा दुनियाँमा आवाज गरिन्थ्यो। कृष्ण त आउन सक्दैनन्। यहाँ त बाबालाई आउनु पर्ने हुन्छ। अन्त्यसम्म बाबाले ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। आउनु हुन्छ नै गुप्त रूपमा। कृष्ण त हुन सक्दैनन्। निराकार बाबा सबैको एक हुनुहुन्छ। उहाँ आउनु भएको छ पतितहरूलाई पावन बनाएर वर्सा

दिन। तिम्रो पनि कर्तव्य हो- सबैलाई बताउनु। सोध्नु पर्छ- परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ! बाबाका कति धेरै बच्चाहरू छन्। परमपिता परमात्माको डाइरेक्शन छ- एक त मलाई याद गर अनि राम्रो सँग पढ। बाबालाई राम्रो सँग याद गरेर उच्च वर्सा पाउनु छ। बेहदको इतिहास-भूगोल तिमीलाई सम्झाइरहनु हुन्छ। चित्रहरूमा पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ। भारतवर्ष सत्ययुगमा सिरताज थियो। सूर्यवंशी देवी देवताहरूले राज्य गर्थे फेरि चन्द्रवंशी राज्य भयो, कला कम हुँदै गयो। यो पनि त देख्नु पर्छ नि। राम्रो सँग पढ्यौ भने सिक्छौ पनि। पढेनौ भने फेल हुन्छौ। सावधानी कसले दिने? आजकल असावधान गर्ने माया धेरै छन्। यहाँ झुटो छिप्न सक्दैन। कुनै विकर्म गन्यौ भने त्यो जम्मा हुँदै जान्छ। पाप अथवा पुण्य जम्मा त अवश्य हुन्छ। त्यस अनुसार नै अर्को जन्म मिल्छ। कुनै पनि पाप गन्यौ भने जन्म पनि त्यस्तो नै मिल्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पाप गन्यौ भने झट्ट बताऊ। यस्तो होइन ईश्वरले त सबै जान्नुहुन्छ। बाबालाई बताउनु पर्छ। यस जन्ममा जो पाप कर्म गरेका छौ, त्यो आत्माले जान्दछ। सबैथोक याद रहन्छ- मैले के-के काम गरेको छु। बापदादालाई बताऊ- मैले के-के गरें। मुख्य कुरा हो विकारको। चोरी गर्नु, ठगी गर्नु त्यो त साना-साना कुरा हुन्। मुख्य हो विकारको कुरा, काम महाशत्रु हो। विकारमा जानेलाई नै पतित भनिन्छ। यस विकारमाथि पहिला जित प्राप्त गर्नु छ। तिम्रो दुस्मन नै रावण हो, जसले पतित बनाउँछ। अब पावन बन्नको लागि बाबालाई याद गर। बाबाको बनेर फेरि विकारमा गिन्यौ भने चोट बढी लाग्छ। पहिला त देह-अभिमान छोड्नु छ, फेरि काम महाशत्रु हो। सारा युद्ध छ यसमाथि। त्यसैले यो सबै कुरा बुझेर फेरि अरूलाई बुझाऊ। बाबाले सोध्नुहुन्छ- तिमीले कतिलाई सच्चा गीता वा सत्य नारायणको कथा, अमरकथा सुनायौ! पाप आत्माहरू त धेरै छन्। त्यसैले यो पनि हिसाब बताऊ, तब बुझिन्छ- तिमी ब्राह्मण बनेका छौ। कतिलाई आफू समान बनाएका छौ! यो हो सहज राजयोगको कुरा। बाबाको परिचय दिनु छ। दुनियाँमा यो त कसैलाई थाहा छैन। बाबाको पासमा धेरैको सर्टिफिकेट पनि आउँछ। लेख्छन्- फलानोले यसरी सम्झाउनु भयो, उहाँ गुरु निमित्त बन्नुभयो स्वर्गको मालिक बनाउन। बी.के.ले सबूत दिन्छन्। तर जो बन्छन्, उनले कसलाई सम्झाउँछन्? कसैलाई लिएर आउँछन्? लिएर त आउनु पर्छ नि! जसलाई निश्चय छ, तुरुन्तै भन्छ- पहिला बाबाको गोदी त लिऊँ। क्रिश्चियनमा बच्चा जन्मियो भने क्रिश्चिनाइज गराउँछन्। हामी पनि त ईश्वरको गोदीका बच्चा बनौँ। सदगुरुको गोदी त लिऔँ। गोदी लियोँ, बाबा सँग मिल्यौँ भने यो हाम्रो वर्सा भयो। यस्तो मस्त कुनै मुश्किलले निस्कन्छन्। सम्झाउनु त पर्छ नि। पछि गएर राम्रो सँग बुझ्नेछन्। तिमीहरूमा यो तागत भरिन्छ। फेरि बाबा सँग मिले विना रहन सक्दैनन्। एकदम दौडिन्छन्। यहाँ मम्मा बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, फेरि गुरु पनि हुनुहुन्छ। मम्मा बाबाको गोदी त लिइहालौँ। गुरुको पास जान्छन् तर उनले त कुनै स्वर्गको बादशाही दिँदैनन्। बादशाही बाबाबाट नै मिल्छ। बाबा नै टिचर गुरु पनि हुनुहुन्छ भने किन तीनैबाट वर्सा नलिने? यो आश्चर्य छ नि! कृष्णको लागि कहाँ भनिन्छ र- उहाँ बाबा टिचर गुरु हुनुहुन्थ्यो। कृष्ण त साना राजकुमार हुन्। यहाँ तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- यहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र गुरु पनि हुनुहुन्छ। उहाँको कुनै पिता, शिक्षक, गुरु हुनुहुन्न। कृष्णका त माता-पिता थिए नि। पतित-पावन हुनुहुन्छ एक बाबा। जसको माता-पिता छन्, उनी पतित-पावन हुन सक्दैनन्। उनलाई भगवान् भन्न सकिँदैन। भगवान्को कुनै माता-पिता हुँदैनन्। गड फादरको कुनै फादर हुन सक्दैन। गड फादरलाई नै पतित-पावन, मुक्तिदाता भनिन्छ। उहाँलाई मुक्त गर्ने कोही छैन। यो

बाबाको नै काम हो। मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिँदैन। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि रच्नेवाला उहाँ बाबा रचयिता हुनुहुन्छ। उच्च भन्दा उच्च भगवान्लाई गायन गरिन्छ। उहाँ हामी सबैका बाबा हुनुहुन्छ। कृष्णलाई सबैको बाबा कहाँ भनिन्छ र। हामी एक निराकार बाबाका सबै बच्चाहरू हौं। उहाँ नै नयाँ दुनियाँको रचयिता हुनुहुन्छ। नयाँ दुनियाँलाई सुखधाम भनिन्छ। फेरि नयाँबाट पुरानो दुनियाँ बन्छ। रावण राज्य हो नि। रावणलाई जलाउँछन् पनि, तर केही पनि बुझेका छैनन्। पर्व जति पनि मनाउँछन्, त्यसको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमी यो धेरै जन्मको अन्त्यको अन्तिम जन्म हो। रावणको पनि अब अन्त्य छ फेरि सत्ययुगमा कहाँ बनाउँछन् र। यो दुस्मन कस्तो प्रकारको छ, जसलाई जलाइ नै रहन्छन्। यसको जन्म कहिले भयो? कसैलाई थाहा छैन। शिव जयन्ती मनाउँछन् भने रावण जयन्ती पनि मनाए हुन्थ्यो नि! केही पनि बुझेका छैनन्। तिमीलाई सम्झाइन्छ— यो हो विस्तारको कुरा। यो पनि बुद्धिमा धारण गर्नु पर्छ। क्लासमा नै आउँदैनन् भने के पढ्छन्। पढ्दैनन्, पढाउँदैनन् भने के पढ पाउँछन्? उही बच्चा असल हो, जसले पढेर पढाउँछ। सबूत दिन्छ। बच्चाहरू त सबै हुन्। बुझ्नु पर्छ— मैले धेरै सेवा गर्छु, धेरैलाई आफू समान बनाएँ भने बाबाको राम्रो प्यार रहन्छ। बाबा त हौंसला दिइरहनु हुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! राम्रो सँग पढ। सुगा पनि एकथरी पढ्नेवाला हुन्छ, जसको कण्ठी हुन्छ। यहाँ पनि यस्तै छन्। जसले राम्रो सँग पढ्छ, उही कण्ठी (माला)मा उनिन्छ। पढ्दै पढ्दै भने मानौं जंगली हो। ऊ विजय मालामा आउन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूले त राम्रो सँग पढ्नु र पढाउनु छ। यो हो सच्चा कथा, जुन सच्चा बाबाले नै सुनाउनु हुन्छ। सचखण्डको स्थापना गर्नुहुन्छ। लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा झुटो कहिल्यै बोल्दैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) गृहस्थ व्यवहारमा कमल फूल समान रहनु छ। जबसम्म बाँचिन्छ, पवित्रताको व्रत अवश्य लिनु पर्छ।

२) कृपा माग्नुको सट्टा माता-पितालाई अनुसरण गर। पढाइ ध्यान दिएर पढ्नु र पढाउनु छ।

वरदानः— अमृतबेला आफ्नो मस्तकमा विजयको तिलक लगाउने स्वराज्य अधिकारी सो विश्व राज्य अधिकारी भव

दिनहुँ अमृतबेला आफ्नो मस्तकमा विजयको तिलक अर्थात् स्मृतिको तिलक लगाऊ। भक्तिको निशानी तिलक हो र सुहागको निशानी पनि तिलक हो, राज्य प्राप्त गर्ने निशानी पनि राजतिलक हो। जब कुनै शुभ कार्यमा सफलता प्राप्त गर्न जान्छन्, जानुभन्दा पहिला तिलक लगाइदिन्छन्। तिमीहरू सबैलाई पनि बाबाको साथको सुहाग छ, त्यसैले अविनाशी तिलक छ। अहिले स्वराज्यको तिलकधारी बन्यौ भने भविष्यमा विश्वको राज्यको तिलक मिल्छ।

स्लोगनः— ज्ञान, गुण र शक्तिको दान गर्नु नै महादान हो।